

ankeformer derfor ikke foreslås. På den anden side må det påregnes, at de almindelige overvejsler kan tage så lang tid, at det vil være rimeligt at se på problemerne for denne overgangsperiode.

For så vidt angår arbejdsformidlingen kan der sondres mellem nogle grupper af afgørelser, som formentlig bør behandles forskelligt i denne henseende.

For det første kan tages den gruppe, der omhandler klage over, at det lokale arbejdsformidlingskontor ikke har udvist den forventede aktivitet; det kan være såvel fra arbejdssøgende, der ikke finder, at kontoret har gjort nok for at skaffe pågældende beskæftigelse, som fra arbejdsgivere, der tilsvarende ikke finder, at tilstrækkelige bestræbelser er udvist for at fremskaffe ønsket arbejdskraft. Der er her tale om anke over forhold af almindelig administrativ karakter, hvor behandling i det almindelige administrative regi — arbejdsdirektoratet og arbejdsministerium — er rimelig. Særlige bestemmelser om denne ankemulighed er unødvendig.

En anden gruppe omfatter den modsatte situation, hvor en arbejdssøgende finder, at arbejdsformidlingen er for aktiv i den forstand, at den efter pågældendes opfattelse stiller for store krav til overtagelse af arbejde uden for sædvanligt fagligt og/eller geografisk område. Da reaktionen på nægtelse af at overtage det anviste arbejde er fortabelse af retten til ydelser fra arbejdsløshedsforsikringen behandles dette ankespørgsmål af det forslag til ændringer i arbejdsløshedsforsikringen, som arbejdsministeriet forventer at fremkomme med, når arbejdsløshedsforsikringsudvalget har afsluttet sit arbejde. Der kan fra dette udvalg forventes forslag om, at de af arbejdsdirektøren i 1. ankeinstans afgjorte sager mellem medlem og forsikring skal kunne indbringes for et nyt ankeorgan med en uafhængig formand og 4 andre medlemmer, hvoraf 2 udpeges af Dansk Arbejdsgiverforening og 2 af Landsorganisationen. Allerede under hensyn til de foran nævnte almindeligere overvejsler finder kontaktgruppen ikke at skulle tage stilling til, om dette forslag var retager alle de foran nævnte, der melder sig i denne henseende.

En tredje gruppe udgør AF-kontorenes afgørelser over for enkeltpersoner af spørgs-

mål om mobilitetsfremmende ydelser eller sådanne anvisnings- eller kontrolspørgsmål, som kan få indflydelse på understøttelsesretten. I praksis kommer ankespørgsmålet kun frem ved nægtelse af sådanne ydelser eller eventuelt ved tvivl om ydelsens størrelse. Der findes i dag ikke særlige ankerogler på dette område, hvilket betyder, at de kan indbringes for arbejdsdirektøren og eventuelt for arbejdsministeren til afgørelse. Det forekommer at være en mindre og også en hensigtsmæssig ændring, om sådanne afgørelser, der træffes af arbejdsdirektøren, blev henlagt til endelig administrativ afgørelse i det ovenfor omtalte nyoprettede ankeorgan for forsikringsydelser, idet de mobilitetsfremmende ydelser i hvert fald i et vist omfang kan betragtes som alternativ til forsikringsydelserne. Det bemærkes i denne henseende, at der ikke bør henlægges ankebeføjelser til hverken arbejdsmarkedsnævnene eller landsarbejdsnævnet, idet begge organer må forudsættes at have været involveret i behandlingen af sådanne principielle sager henholdsvis på lokalt plan og på direktoratsplan.

Den helt særlige bestemmelse i lovens § 4, stk. 5, om, at arbejdsdirektøren endeligt afgør tvivlsspørgsmål vedrørende et AF-kontors forpligtelse til at give oplysning om, hvorvidt bestemte arbejdere, der ønskes anvist til et arbejde, er ledige, ses der for nærværende ikke grund til at foreslå ændret.

Der er ved nærværende alene taget hensyn til ankebeføjelser for så vidt angår arbejdsløshedslovens afsnit om arbejdsformidlingen.

Der påhviler arbejdsformidlingssystemet en række afgørelser efter andre love, f. eks. i henhold til lærlingeloven, uddannelsesloven for ikke-faglærte og omskolingsloven.

Der er — også på baggrund af de løbende almindeligere ankeundersøgelser — ikke fundet grundlag for i kontaktgruppen at gå ind på disse områders ankespørgsmål, som naturligt kan overvejes i forbindelse med kommende ændringer i den pågældende lovgivning.

Konkluderende forslag:

1. På længere sigt afstemmes ankespørgsmålenes behandling efter resultatet af pågældende almindeligere ankeovervejsler.